

den ringeste Sikkerhed, at en Mand paa denne libet elstværdige Maade satte mig i Besiddelse af Breve, der i sig selv vare temmelig ligegyldige, thi hvad opnaaedes derved for mig? Det kunde aldeles ikke sikke mig for, at denne Mand, der havde gjort sig skyldig i den ikke heldige Handling at udlevere fremmede Breve, Dagen efter kunde forliges med de Andre og spille mig et tilsvarende Puds. Nei, der var ganske andre Maader, hvorpaa han kunde constatere Bruddet. Han stod jo i Forbindelse med Redacturer i Paris; han havde der skrevet Artikler, som jeg ikke ansaae for rigtige eller forenelige med Regjeringens Anstuelser, og det havde da været et Brud, naar han f. Ex. under sit Navn — som bekendt skrives der i Paris meget ofte politiske Artikler under Navn — havde skrevet en Artikel, som gik i en Retning modsat den, han hidtil havde fulgt, altsaa f. Ex. modsat den mig tilsendte Artikel, som stod i „La France“, hvori der sagdes, at Slesvigs Afstaaelse affaar Skandinavismen ved Roden. Der var ogsaa andre Maader, hvorpaa han kunde constatere et saadant Brud, som det kaldes. Han kunde f. Ex. give en Declaration om, hvilke Grundsætninger han vilde følge under sin fremtidige politiske Færd med Hensyn til Avisartiklers Forfattelse, og den kunde han nedlægge hos mig. Det vilde have været et Brud og vilde have givet en Sikkerhed, som var værd at tale om, men disse Breve, hvoraf et Par ved en mig i høieste Grad ubehagelig Indiscretion ere komne til offentlig Kundskab, kunde ikke være til ringeste Nytte for Sagen eller til nogen Sikkerhed. Smidlertid maa han have troet, at dette var den Veie, han skulde gaae, thi i Løbet af nogle Dage fik jeg leveret flere og flere Actstykker, stadig ved den samme Mand, og stadig med Forlangende om Dwittering paa Gjenparterne. Dette Sidste er den eneste forklarlige Maade, hvorpaa de to Breve, der nylig have paraderet i Aviserne, og af hvilke jeg maastee hellere kunde have været fristet til med behørig Indiscretion at citere Noget, under en eventuel Interpellation som denne, have kunnet komme derind. I det jeg taler om disse Breve, vil jeg strax gjøre den Bemærkning, at man ligesom har bebrejdet mig, at jeg ikke har gjort

Alt for at forhindre Offentliggjørelsen, men, mine Herre! jeg har troet, at naar jeg selv havde de originale Breve og derhos en bestemt Udtalelse fra den Æneste, som jeg kunde tænke mig at være i Besiddelse af Afskrifter, nemlig Den, til hvem den paagjældende Brevmodtager havde leveret dem mod at faae min Dwittering paa Afskrifterne, havde jeg iagttaget al rimelig Forsigtighed. Jeg vidste ikke, og kunde ikke vide, i hvilket Blad han vilde indrykke Brevene, jeg havde intet Middel til at kontrollere dette, saameget mere, som jeg snarere kunde vente, at han senere havde ladet sin Forklaring komme ud som en særskilt Brochure. Jeg har deels skriftlig og deels mundtlig paa det Bestemteste annodet Vedkommende om at unlade Offentliggjørelsen; jeg havde en bestemt Erklæring derom, og jeg har ogsaa senere ved en efter hans Ønske fornyet Samtale om denne Gjenstand hørt, at det var en reen Tilfældighed, som bevirkede, at det blev umuligt for ham at opfylde det mig i saa Henseende givne bestemte Tilfagn, men derom satte han mig ikke i Kundskab. Aftenen før Publicationen af Brevene havde jeg hans Ord for, at de ikke skulde komme ud, og en Mand, som var tilstede ved vor Samtale, lovede mig endda, at han vilde gjøre Sit til, for at forviise sig om, at det Blad, hvori han tænkte sig, de kunde komme, ikke skulde optage dem. Jeg troer imidlertid ikke, at der er skeet noget Skridt i den Henseende, men det er mig aldeles utilregneligt. Jeg vil bede de Herre at overveie, hvad Glæde og Fordeel jeg har haft af denne Offentliggjørelse; jeg seer ikke den ringeste. Ivertimod maa den naturligtvis tage sig ganske forunderlig ud i Folks Dine, især sammenholdt med det Øvrige, som er gjort gjældende i denne Sag. Jeg gjentager min Forflkning om, at Offentliggjørelsen er skeet mod min bestemte Billie, ligesom jeg fremdeles anseer den for at stride fuldstændig mod min Interesse i denne Sag. — Som det andet Afsnit af Brevhistorien kan jeg betragte det, at en høitæret Embedsmand heri Byen paa en eiendommelig Maade er kommen under Dmtale, men her foreligger endnu mindre Noget, som kunde ligne en Sagt paa Breve fra min Side. Paa et Tidspunkt, da jeg endog skriftlig havde mere end antydet,